

bizottság nem vetett fel egyetlen okos ötletet, amelyet maga ez a bizottság megvalósítandónak ítélt volna.

Az egyik azt hangoztatta, hogy meg kell rendszabályozni a sajtót, ne írjon riasztó híreket a járványról. A másik — már okosabb — kijelentette, hogy a sajtó soha becsesebb missziót nem teljesített, mint most, amikor a végtelenül könnyelmű közönségben legalább ébren tartja a félelmet és óvatosságra kényszeríti. Szegény sajtó, ha ő utánuk indulna, bizony nem tudná, hogy mitévő legyen. De ma a sajtónak is a spanyol betegség diktál.

Egy szónok azt mondta, hogy nem mer felszámolni a villamosra, mert a padok alatti csomagok vannak. Ismét másik igen fontosnak találta a legyek irtását. A legkomolytalanabb azonban Wenhardt János dr. a főváros kórházainak főigazgatója volt, aki vitába keveredett Friedrich Vilmos dr.-ral arról, hogy egy Kovács nevű orvosnak szabad-e magánprakszist üzni, vagy sem. Félóráig vitatkozott ezen a főigazgató ur, akit végül is a polgármester intett le, hogy személyi kérdések nem tartoznak a járvány-bizottság elé. Igazán jellemző, hogy a budapesti

pesti kórházak főigazgatójának, amikor a járványnak tüzzel-vassal való kiirtásáról van szó, nincsen más gondja, mint az, hogy doktor Kovács üze magánprakszist vagy sem. Járványszerűen terjedt a fecsegési nyavalya és ez a bizottság, ahonnan okos ötleteknek, tudományos megállapításoknak, szigorú intézkedéseknek kellene kikerülnie, beszélt, beszélt egészen addig, míg a polgármesternek, aki messze kimagaslott a járvány-bizottságból, el nem fogyott a türelme és végzet nem vetett a fecsegésnek.

Mi ebben a pillanatban nem tudunk mást tanácsolni, mint hogy a polgármester mindaddig, amíg a járvány meg nem szűnt, ne hívja egybe ezt az üres szalmát csépelő bizottságot, amelyben egész sora ült az orvosoknak, akik jobban tették volna, ha addig a míg itt ültek, chinin-recepteket irtak volna a betegeknek.

Meg kell szűnnie ennek a fecsegő bizottságnak, amely egész sorát az orvosoknak elvonja a betegeknek nyújtandó segélytől. A járványt a polgármester rendeletei sokkal biztosabban küzdik le, mint ennek a kupaktanácsnak az ötletei.

Harc az otthonért

Háromszáz ügyvéd lakást keres — Hetven építész tervezi az állami kislakásokat — Művészi törekvések a lakásépítési akciónál — Az állami kislakástelepekben a főváros épít barakkiskolákat.

A főváros szerdai közgyűlése átengedte a kormány részére a X. kerületben levő *Balkán- és Bihar-utca* sarkán levő telket, amelyen az állam „átmeneti családi szükségszállókat” létesít, hogy a kilakoltatás által hajléktalanokká lett családoknak itt biztosítson otthont addig, amíg azok más lakáshoz jutnak. Emellett azonban mind többen és többen lesznek a lakásnélküliek Budapesten, végeredményben pedig úgy látszik eljutottunk a háború végéhez is, amikor lassan meg fog kezdődni a leszerelés. Félve és aggódva tekintünk ez elé a pillanat elé, bármilyen nagyon kívánjuk is már a békét és azt a pillanatot, amikor mindnyájan hazatérnek, akik a frontokon és a hinterlandban szolgálatot teljesítenek. Ebben a pillanatban azonban a helyzet katasztrófával terhes. A főváros talán idejekorán megindította az akciót, amely lakást akar adni a hazatérőknek, de a kormány addig késlekedett, amíg most valószínűleg lekéstünk. Amíg a kormány eltökélte, hogy építeni fog, akkorra váratlanul gyors léptekkel közeledett a béke és ma itt állunk tanácstalanul.

Azok, akiknek lakásra lesz szükségük a leszerelés után, máris igen sűrűn jelentkeznek. Természetesen biztosítani akarják magukat, hogy majd ha hazajönnek, ne legyenek kitéve annak a meglepetésnek, hogy nincs lakásuk. Legelsőek voltak az *ügyvédek*, akik ebben a tekintetben *testületileg* léptek fel. A minap ugyanis

Szabó Imre tiszti főügyésznél a budapesti ügyvédi kamara küldöttsége jelent meg, akik háromszáz ügyvéd számára kértek lakást.

Háromszáz ügyvéd hazakészül a frontról és sürgősen jelentkeztek az ügyvédi kamaránál, csináljanak valamit az érdekükben. A kamara elment Szabó tiszti főügyészhez, a Lakáshivatal elnökéhez, aki azonban sajnálattal volt kénytelen elhárítani magától az ügyvédek kívánságát, mert a Lakáshivatalnak sem új lakásokat nincsen módjában építeni, sem pedig egyéb lakást nem biztosíthat.

Az ügyvédek mozgalmá azonban igen szomorú perspektívát nyújt. Eddig csak ügyvéd jelentkezett lakásért háromszáz, mennyien lesznek azok, akiket mindnyájukat el kell majd helyezni! Ezzel az óriási kereslettel szemben azonban a kormány lakásépítési akciója igen jelentéktelennek mondható, mert

mindössze 2200 lakás fog épülni.

Hogy ebben a 2200 lakásban hogyan fog elférni mindenki, aki hazajön és joggal követel lakást, azt nem tudjuk akkor, amikor csak a hazatérő lakástalan ügyvédek száma, háromszáz. De még ennél is van nagyobb baj és ez az, hogy a lakásépítés még *igen-igen kezdetleges stádiumban van*. Az építkezés mindössze egy helyen indult meg és lassan halad előre.

A városházán olyan személyiségtől, aki a

kormány építési programját és a megvalósulás tempóját nagyon jól ismeri, a *Fővárosi Hírlap* munkatársa a következő információkat kapta:

— Az állami lakásépítés számára a főváros négy telket engedett át. Az elsőt a *Tomory-utcában*, amely a VI. kerületben a külső Váci-ut mellett van. Itt a volt Hieronymi-féle telkeken épülnek az állami bérházak. A másik lakástelep a *Kenyér-gyár* mögött a *Jurancs-utcában* lesz. A harmadik a *Kőbányai-ut* mellett a *Pongrác-utcában*, a negyedik pedig a *Maglódi-utnál*, az új temető közelében az *Óhegy-utcában*. Egy-egy ilyen telken 500—600 lakás építése van *tervbevéve*.

— A házak speciális, háborús anyagból épülnek, de nem lesznek barakszerűek, hanem állandó jellegűek. Az építkezést az *Országos Építési Kormánybizottság* irányítja.

Az állami házak tervezésében és építésében mintegy hetven építész vesz részt.

— A kormánynak ugyanis az volt a célja, hogy *szép, gyors és olcsó építkezést* produkáljon. Nagy gondot fordítanak a házak hygienikusságára, az építkezés változatoságára és arra, hogy *Budapestet művésziileg szép házakkal is gazdagítsa*.

— Az építkezés a *Tomory-utcában* már előrehalad, amennyiben ott már a *földszinti falegyenen vannak*. A többi helyen is elkezdik az építkezést talán már a legközelebbi napokban. A vállalkozók most hordatják ki a telkekre szükséges anyagokat, munkásokat toboroznak, már megkezdődött a fuvarozás, utban van a földmunka megkezdése is. A vállalkozás a közszállítási szabályzat értelmében nyilvános árlejtési uton biztosítottik.

Az állami házakhoz a főváros barakkiskolákat épít.

A főváros minden tekintetben rendkívül előzékeny a kormány lakásépítési akciójával szemben, ami természetes is akkor, amikor az állami lakásépítési akció tulajdonképpen a főváros lakosságának előnyeit és a főváros fejlődését szolgálja. A lakásoknak szóló telkeken kívül a főváros két diákszállónak és most családi szükségszállónak adott telket.

A napokban a városházára megérkezett a *kormány leirata, amelynek értelmében a kormány utasítja a fővárost, hogy a négy lakóteleppel kapcsolatban iskolákat emeljen*. Miután — mint említettük — egy-egy telepen 500—600 lakás lesz, olyan gyermeklétszámra lehet számítani, hogy minden telepen szükség lesz iskolára. Egyelőre a fővárosnak azonban nincsen módjában, hogy állandó iskolákat építsen, ezuttal is a jól bevált barakkrendszerű építkezésre fogunk szorulni. A középítési ügyosztályban most folynak a négy új barakkiskola

tervezési munkálatai, amelyek, ha elkészültek, a közgyűlés elé kerülnek, amely megszavazza a szükséges költségeket. A terv az, hogy *amikor az új lakásokba beköltöznek a lakók, akkor az iskolák is megnyithatók legyenek*. Ez nem is ütközik különösebb nehézségbe, mert a barakkok lényegesen gyorsabban épülnek, mint az állandó épületek.

Épülő barakkiskolák.

Barakkiskolákról lévén szó, meg kell emlékeznünk arról a másik négy barakkiskolának az építéséről, amelyek már folyamatban vannak. A négy iskola építése már vállalatba is van adva és pedig a következőképpen:

a *Tárnok-utcai* iskolát 150,243 koronával *Brunner Ferenc*, az *Óhegy-utcai* iskolát 100,010 koronával *Dömény és Ehrlich*, a *Templom-téri* iskolát 39,215 koronával *Koch Károly* és

a *Szegényház-utcai* iskolát 109,749 koronával *Brunner Ferenc* kapta meg.

A megbízott vállalkozók ajánlata a legolcsóbb volt az ajánlattevők között. A munkálatok azonban nagy nehézségekbe ütköznek, de azért az építkezés már mind a négy helyen megkezdődött. Különösen nagy bajok vannak a fuvarozással, mert a telkek igen nagy távolságokban vannak. Különösen nehezen megközelíthető a *Tárnok-utcai*, amely a *Várban* van, a többiek pedig a távoli külvárosokban, *Kőbányán*, a *Rákoson*. A középítési ügyosztályban mégis abban reménykednek, hogy az építkezéssel a kora tavaszig elkészülnek.

Őrizetlenek a pályaudvarok

Nem üldözik a zsebtolvajokat — Zsebtolvaj, mint detektív — Királyi ügyész a zsebtolvajok között — Nyugalomba vonuló zsebtolvajok.

Az utóbbi időben feltűnően sok hír érkezett arról, hogy most már a személyvonatokon sem lehet nyugodtan utazni. A nyílt pályán, állomásokon, vagy utközben valósággal megrohanják a gyanútlanul utazó közönséget és erőszakkal kifosztják. Hasonló vakmerő fosztogatásokról azelőtt nem beszéltek és így önkénytelenül felvetődik az a kérdés, hogy miért romlottak meg ennyire az utazási viszonyok?

Erre a kérdésre nem nehéz felelni. Jó néhány hónappal ezelőtt bevonták a pályaudvarokról a detektívet és azóta Budapest valamennyi pályaudvara őrizetlenül áll. Igaz, hogy polgári rendőrök őröknek, elég szépen dolgoznak, de legfeljebb podgyásztolvajokat tudnak elfogni. A zsebtolvajok és a vasuti tolvajok valósággal külön kasztot alkotnak és ezekkel csak úgy tud a detektív boldogulni, ha ismeri őket. Összeköttetés nélkül még a legnagyobb rendőrszeni sem megy semmire se. A régi detektívek jól ismerték a vasuti tolvajokat és már a pályaudvaron elcsípték őket.

A vasuti tolvajok ma nyugodtan élnek, a legtöbbször ártatlan arccal még köszöntik is a polgári ruhás rendőröket, akik nem is tudják, hogy csak gunyt üznek velük. A vasuti tolvajok teljes ellenőrzés nélkül garázdálkodnak és ha sürgősen nem segítenek a mostani állapotokon, akkor vakmerőségüknek nincs határa.

A legutóbbi időben beszéltek egy katonatisztról, akinek egész családját elaltatták kloroformmal és aztán valósággal meztelenre vetkőztették őket. Ez egy kissé fantasztikusan hangzik. Kloroformmal való elaltatás csak a detektívregényekben fordul elő. Krautflus kiérdemesült zsebtolvaj specialitása volt a kloroform, de hamarosan ő is letett róla. Egy alkalommal elszalidkált az utitársa és az orra alá tartotta a kloroformot. Éppen az ellenkező hatást érte el. Az illető felébredt, hatalmas pofont illesztett Krautflus ábrázatára. Krautflus aztán egy kalácsot készített, amelyben altatópor volt és ezzel már nagyobb sikereket ért el. A mostani tulzsufoolt kocsikban azonban ilyesféle trükkökkel sem lehet operálni. A meglopott utasok valószínűleg fáradtak voltak és később már esküdni mertek volna, hogy nem álomosság, hanem a kloroform altatta el őket.

Minden másképpen lenne, ha a budapesti pályaudvarokon újra megjelenének a detektívek. Már maga ez a pusztán tény, hogy a detektívek a pályaudvarokon őröknek, elriasztáná a hivatásos zsebtolvajokat és utazó tolvajokat. Ne

felejtjük el, hogy ezzel nemcsak Budapest közbiztonságát lehetne javítani, hanem a vasúti tolvajlások is jórészt megszűnnének. A detektívek ugyanis időnként végig járják az egyes utvonalakokat és a veszedelmes embereket összeszedik. A háboruban erre sem kerül sor.

Annyira elfajultak a viszonyok, hogy egyik elég nagy városunkban egy ismert zsebmetsző mint detektív működik, egy másik társát pedig városi piacfelügyelőnek hozta be. A zsebtolvajok elmondották a főkapitányságon, hogy a régi zsebtolvaj új minőségében végig járja a piacot és ha meglátja régi kollégáit, hátrateszi a kezét és úgy sétál. A zsebtolvajok aztán a hátratedt kézbe pénzt tesznek be és így váltják meg az ott tartózkodási engedélyt. A budapesti rendőrség értesítette tapasztalatairól a szóban forgó várost és onnan azt a választ kapták, hogy a volt zsebtolvaj nagyon tisztességesen viselkedik, a felsorolt rágalmat csak a régi társai hiesztelik, akiket kiméletlenül üldöz. Ilyen körülmények között minden maradt a régieben.

A másik megtérrel, a zsebtolvaj-piacfelügyelővel is volt baj. Álnévvel mutatkozott be egy gazdag községbeli embernek, felcsalta Budapestre és a városban addig kószált vele, amíg hirtelen elmaradt tőle. A gazdag ur nem sajnálhatta eléggé társát, mert észrevette, hogy a pénztárcája is bucsut mondott neki. A leírásból a rendőrség ráakadt a tolvajra, aki azonban tagadott. Azt beismerte, hogy együtt volt a panaszossal, de a pénzről semmit sem akart tudni. A rendőrség ismét értesítette a történetekről a város főkapitányát, de onnan ismét megnyugtató válasz érkezett. A zsebtolvaj megjavult, csak fatális körülmények közé került, a legszebb erkölcsi bizonyítványt hajlandó a rendőrség róla kiállítani.

Ezek az operettbe illő dolgok nem maradhatnak meg, ha illetékes kezekben volna a zsebtolvajok üldözése. Egy-két detektív leufazna a környék nagyobb városába és a „detektív urat“, a „felügyelő urat“ megcsipné, amikor egy kis zsebmetszéssel volna elfoglalva.

Budapesten is lejátszódott egy hihetetlen eset. Zsufolt villamoson utazott egy királyi ügyész, amikor közvetlenül mellette kiabálni kezdett egy szegény asszony:

— Fogják meg! Zsebtolvaj!
Az ügyész körülnézett és erre rákiabált:
— Ne forogjon olyan nagyon, hiszen maga lopta ki a pénztárcámat!
Az ügyész tiltakozott:
— Ne beszéljen bolondokat, én ügyész vagyok, nekem nincs szükségem a maga pénzére! — harsogott a villamosban.

Az asszony azonban nem engedte, előkerült a rendőr is, aki megértően kacagott:

— Igen, királyi ügyész! — fogta karon az ügyészt — minden tolvaj hasonló trükkel áll elő, majd a kapitányságon elintézzük ezt a kis ügyet.

És a királyi ügyész bekerült a tolvajok közé. Az asszony még a kellő igazolás után is fenntartotta a vádját és a herce-hurca olyan sokáig tartott, hogy a szerencsétlen ember beleöszült.

A rendőrségen nagyon rosszul teszik, hogy a zsebtolvajokra nem fordítanak nagyobb gondot. Már valóságos tolvajgeneráció nő fel. Vannak valóságos tolvajnemzések, ahol már a nagyapa is tolvaj volt. Ezek féltő szeretettel nevelik a csemetéket, akik aztán nyugodtan fosztják ki az utasokat és a járóelölkeket. A rendőrséget megtéveszti az a körülmény, hogy a pályaudvaron örökös polgári rendőrök is sok tolvajt fogdosnak össze. De ezek csak alkalmi, ügyetlen tolvajok, legnagyobb részük katonák, akiket nem nehéz ártalmatlanná tenni. Addig nem lesz javulás ezen a téren, amíg nagyon sok detektív nem lát hozzá a tisztításhoz.

Érdekes, hogy a háború mennyire jövedelmező foglalkozássá változtatta a zsebtolvajlást, hogy a zsebtolvajok közül nagyon sokan nyugalmában vonultak. Leginkább Gyöngyösön, Miskolcon és Budapest környékén vettek házat maguknak, letelepedtek és a pénzükből fényesen élnek.

A rendőrség maga sem tagadja az állapotok elfajulását és jelentésében így panaszkodik:

— „A zsebtolvajlások száma az elmúlt esztendőben ugyancsak feltűnő módon emelkedett. 1916. évben csak 8375 feljelentés érkezett hozzánk, 1917-ben már 10.124. Ha visszpillantunk a háború előtti évekre, akkor azt látjuk, hogy négy

esztendő alatt a zsebtolvajlások száma megháromszorozódott. 1913-ban például, tehát közvetlenül a háború előtt, mindössze csak 3564 zsebtolvajlás történt. Ezzel arányban állott az elfogott és letartóztatott zsebtolvajok száma is. (1913-ban 187 letartóztatás volt, 1917-ben pedig 436.) Az elfogott zsebtolvajok közül (436) katona volt 235, polgári csak 201. Fiatalok 49, nő 46. A sok lézengő, szökött, bujdosó katona nagy gyorsasággal védte a bűn útjára, amelyben nagy segítségükre volt a katonaszolgálatot teljesítő közveszélyes, szokásos tolvajok társasága, fegyverbarátsága. A még eddig el nem romlott lelkek nagyon könnyen szédültek be a notórius csirkefogók karjaiba, az együttélés, s az együttélés veszedelméhez állapotában. A működésnél nagy segítségül szolgált éppen az egyenruha, amely bizonyos fölényt s elsőbbséget biztosított gazdájának a szürke polgárok előtt. A respektus sokszor annyira ment, hogy a közönség a detektívnek támadt, aki tumultusokban nyakon csipett egy-egy csukaszürke mezt viselő, általa ismert közveszélyes zsebtolvajt, vagy olyant, akit éppen cselekvés közben ért tetten. Nagy segítségre volt továbbá a működésüknél a vonatok, villamosok s egyéb közlekedési eszközök túltömöttsége s az idegeivel kiütköző embertömeg vigyázatlansága, önfeledt könnyelműsége.

— A zsebtolvajok munkája jövedelmezőség tekintetében messze felülmúlta a régebbi idők eredményeit. A pénznek olcsó az ára, az emberek nagy összegeket rejtő tárcákkal, gondtalanul vegyülnek az idegesen futkosó tömegbe. Így magyarázható meg, hogy az elmúlt esztendőben például volt egy 100.000

koronás zsebtolvajlás, egy 30.000 koronás és vagy tizenhat 10.000 koronán felüli. Megüti a 600.000 koronát a zsebtolvajok okozta kár, amelyből a nyomozás körülbelül 12.000 koronát szerzett meg.

A zsebtolvaj nyomozása a legnehezebb feladat, ha csak tetten nem érik a tolvajt a lopáson. A kiindulás alig több, mint a káros által adott homályos és hiányos személyleírás, amely maga is alig-alig megbízható. És ha hozzávesszük ehhez, hogy a bűnügyi osztályban egyetlen referens irányította ezeket a nyomozásokat, végezte pedig 8–10 detektív, akkor éppen nem lehet gáncsolni azt az eredményt, hogy 10.124 feljelentés alapján csupán 436 tolvajt fogott el a rendőrség. A preventívonak a rendőri közegek csekély számánál fogva alig-alig jutott szerepe. Pedig éppen ezeknél a bűncselekményeknél igazán nagy szerepe volna a megelőzésnek, mert tapasztalás szerint a rendőr, de főleg a detektív jelenléte magában elriasztó hatást szokott gyakorolni az e fajta bűnözőkre.

Ennyit ismer be a rendőrség és ehhez a jelentéshez még hozzá kell tenni azt, hogy a zóta meghalt Hegedüs detektív, aki minden hivatalos zsebmetszőt személyesen ismert és a rendőrtisztviselők közül egyedül Pintér Ernő rendőrfogalmazó ismeri a tolvajvilágot. Mindenekelőtt a pályaudvarokon kell a detektív felügyeletet visszaállítani és aztán ügyes detektíveket nevelni. A zsebtolvajok üldözése most csak humbug, egy zsebtolvaj most csak akkor kerülhet kézre, ha maga jelenti fel magát.

Miért haragszik Hetés Antal a Keleti Vásárra

Hetés Antal, mint a magyar ipar őre

Irta: Kármán Aladár.

Hetés Antal ügyvéd, fővárosi bizottsági tag, a közgazdasági bizottság egyik legutóbbi ülésén ismét szóhozotta a Budapesti Keleti Vásár ügyét, neheztelven azt, hogy a Keleti Vásár vezetősége nem tett eleget annak az óhajnak, hogy őt a Keleti Vásár, azaz a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara árumintavásár-osztályába beválassza. A Fővárosi Közlöny 50-ik száma közölte Hetés Antalnak a közgazdasági bizottságban történt felszólalását, s miután felszólalásában olyan invetivák vannak, melyek egyrészt a vásár intézményére, másrészt a vásár ügyvezető elnökére és személyemre vonatkozólag tendenciózus beállítást tartalmaznak, kénytelen vagyok megvilágítani, hogy tulajdonképpen miért is haragszik Hetés Antal az Áruminta-vásár intézményére általában és főleg *miért* haragszik a lefolyt Keleti Vásárra?

Már régóta tudom, hogy Hetés Antal kis hőrség módjára öltögeti nyelvét felém, de miután teljes jelentéktelenségénél fogva a nyelvöltögetés elé készséggel odatartottam magamat, nem szándékoztam foglalkozni Hetés Antal kised szereplési viselkedésével, minthogy azonban ebbe az ügyben már bele vitte Budapest Székesfőváros Tanácsát, nemkülönben beugratta a közgazdasági bizottság tagjait, *tisztán ezekre* való tekintettel leszek bátor egy kicsit meztelenre vetköztetni ezt a galgóci Hetés Antalt. Hogy Hetés Antal haragszik a Keleti Vásárra, azaz az Áruminta-vásár intézményére, ez igazán lényegtelen dolog, ki törődik ezzel, főleg ki törődik ezekkel a mostani súlyos gondterhes napokban, de érdekes az, hogy *miért* haragszik ez a Hetés Antal és ezt megfogjuk látni az alábbiakból:

Tudvalevő, hogy az Áruminta-vásárok intézményének az egyik rendeltetése és hivatása, hogy a kis- és középkereskedő közvetlen kapcsolatot találhasson az iparossal, vele tárgyalhasson szükségleteiről és a Vásárra hozott minták alapján közvetlenül tehesse meg rendeléseit, tehát az iparos közvetlenül érintkezhesék a kereskedővel, a nagykereskedők közvetítésének mellőzésével. A nagykereskedőnek ez a mellőzése fáj mindíg Hetésnek, aki ügyvédi minőségén kívül a Bettelheim Miksa és Társa norinbergi- és diszműaru nagykereskedő céghez nagyon közeli viszonyban áll. Távol áll — természetesen — a kamarától, hogy Vásárjaival a nagykereskedőket a forgalomból kikapcsolja, csak új feladatok elé állítja ezzel a versennyel

a különben tulságosan kényelmes üzletvitelre berendezkedhető nagykereskedőt. A lipcsei vásár is csak a konzervatív nagykereskedőnek árt, a helyzet magaslatára emelkedni képes nagykereskedelem a Vásárok ellenére is megtalálja a számadását és egyre újabb feladatok vállalásával meg tudja őrizni a maga pozícióját az áruforgalom lebonyolításában.

Askálódás az Áruminta-vásárok ellen.

Mikor a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara az Áruminta-vásárok intézményét 1913-ban átvette és amikor az 1913. évi Tavaszi Vásárt rendezni készült, Hetés Antal a lapokban cikkeket helyezett el az Áruminta-vásár ellen. A magyar ipar maszkjába burkolódzva, hol itt, hol ott jelentek meg írásművei, amelyekből mindenkor az volt kiolvasható, hogy az Áruminta-vásár sérelmes a magyar iparra, hogy az Áruminta-vásárok tönkreteszik a magyar ipart és ha beeresztjük a külföldi ipart, akkor a magyar ipar nem fog fejlődni tudni, stb., stb. Az összes cikke egy sablonra gyártattak, hol név nélkül jelentek meg, hol pedig *Heteés Mór* aláírással. Mindazok, akik *Heteés Mór* puritán üzleti multját és derék kereskedői tisztességét ismerik, azok előtt az első percben is nyilvánvaló volt, hogy *nem* Heteés Mór írja ezeket a cikkeket, mert hiszen Heteés Mór ur nem is bírja a magyar nyelvet úgy, hogy cikkeket is írhasson. De különben is ezek a cikkeek az igazi célt még burkolni sem tudták, minden sorából kilátszott a lóláb és kilátszott az, hogy itt egy rendszeres hazabeszélés folyik a konzervatív nagykereskedők, nem pedig az újabbnál újabb iparvállalatok érdekében. Én meguntam ezeket a fércműveket és ki akartam ugratni a nyulat a bokorból, meg akartam tudni *ki* írja ezeket a cikkeket és a *A Pénzvilág* 1914. évi április 4-iki számában „*Heteés Mór, mint a magyar ipar őre*” címmel egy hosszabb cikket irtam. Ebben az volt megírva, hogy:

Csodálatosképpen azok mögött a támadások mögött, amelyeket hónapokkal ezelőt a Tavaszi Vásár ellen intéztek, mikor ismét aktuális lett a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara s a Tavaszi Vásár végrehajtó-bizottsága előtt a kérdés, minő keretben, hazai vagy nemzetközi alapon tartás-e meg az idén rendezendő Tavaszi Vásárt, ezek mögött a támadások mögött csodálatosképpen olyanok állanak, akik magukat mindig a kereskedői érdekek szószólóinak szeretik feltüntetni. A Magyar Kereskedelmi Csarnok egyik ülésén Heteés Mór, a Csarnok választmányi tagja ezt indítványozta, írjon át a Csarnok a budapesti Kereskedelmi és Iparkamarához,